

23. navadna nedelja B

*Recite njim, ki so plahega srca:
Bóдите močni, nikar se ne bojte!
Glejte vaš Bog! (Iz 35,4)*

Prvo berilo

Izaija 35,4-7a

Recíte njim, ki so plahega srca: "Bóдите močni, nikar se ne bojte! Glejte, vaš Bog! Maščevanje prihaja, Božje povračilo, on prihaja, da vas reši!" Tedaj bodo spregledale oči slepih, gluhim se bodo odprla ušesa. Tedaj bo hrômi skakal kakor jelen, jezik nemega bo vriskal. Kajti v puščavi se bodo odprli vrelci, v pustinji potoki. Goljava bo postala jezero, žejna dežela vrelci vodá.

Drugo berilo

Jakob 2,1-5

Moji bratje, svoje vere v našega Gospoda Jezusa Kristusa, Gospoda veličastva, ne združujte s pristranskostjo. Če pride k vašemu shodu mož z zlatim prstanom in v sijajni obleki, pride pa tudi revež v umazani obleki, in se ozrete na tistega, ki nosi sijajno obleko ter rečete: "Sédi semkaj na udoben sedež," revežu pa rečete: "Ti stopi tja," ali: "Sédi k mojim nogam"—; mar niste delali razlike med seboj in sodili po hudobnih nagibih? Poslušajte, moji ljubi bratje! Ali ni Bog izbral tistih, ki so revni na svetu, da so bogati v veri in dediči kraljestva, ki ga je obljubil vsem, ki ga ljubijo?

Evangelij

Marko 7,31-37

Tisti čas je Jezus odšel iz pokrajine Tira m šel skozi Sidón proti Galilejskemu jezeru, po sredi pokrajine Deseteromestja. Tedaj so mu privedli gluhega, ki je tudi težko govóril, in ga prosili, da bi polóžil roko nanj. Vzel ga je k sebi, stran od množice, mu polóžil prste v ušesa, pljunil in se dotaknil njegovega jezika. Ozri se je proti nebu, zavzdihnil in mu rekel: "Efatá!" to je 'Odpri se!' In takoj so se mu

odprla ušesa, razvezala se je vez njegovega jezika in je pravilno govóril. Jezus jim je naročil, naj tega nikomur ne povejo; toda bolj ko jim je naročal, bolj so oznanjali in nadvse začudeni so govorili: "Vse prav dela: gluhih daje, da slišijo, nemim, da govorijo."

V premišljanje

V načinu, kako drug z drugim govorimo, smo često gluhonemi. Neštevilni pogovori potekajo vsak dan, v katerih niti ne poslušamo niti nič ne sporočamo, ki so pravzaprav samo izmenjava besed med gluhih in nemimi (onemelimi?) ljudmi. Velik je strah pred prizadetostjo, če bi drugim razgrnili kaj svojega, ni pa tudi zanemarljiv strah (ali kar izkušnja), da drugi potem stopajo na naša šibka mesta, kolikor bi se jim odprli. Prav tako ima svojo močno težo izkušnja, da sporočanje o lastnem razpoloženju ni dovoljeno, da je prekinjeno, ga ne poslušajo ali ne sprejemajo. Tudi slaba doživetja lahko človeku zavežejo jezik. Vsekakor pa onemelost vodi v izolacijo. Prav v tisto nezdravo izolacijo obupanih in pobitih, gluhih in nemih, je prišel Jezus. Nanje se obrača, nad njimi izvršuje svoja dela.

Kaj daje ljudem pogum, da se izrazijo, kaj lahko predre njihovo osamitev, da ne bi le začeli govoriti, temveč bi bili usposobljeni tudi za poslušanje? Ekzemplarično za vse oglušele in onemele se Jezus približa možu iz evangelija v tistem jeziku, ki ga razumejo vsi ljudje na svetu, saj je to njihov prajezik – s tisto pazljivo, ljubečo, nežno kretnjo, ki izraža globoko povezanost sredi izolacije. Kjer beseda ni več slišana, tam lahko znamenja, v velikem in malem, še vedno sprejemamo. Jezus se posveti temu možu čisto osebno, položi svoj prst na ranljivo točko in s svojim "effata" nagovori vsega človeka, ne samo njegove zunanje simptome. Ozdravi ga, ko ga zadene v njegovi notranjosti. Ker mož ta dotik dopusti, se lahko odpre, in v trenutku, ko se lahko odpre, lahko spregovori in postane človek v polnem pomenu besede.

Jezusova zdravilna moč ne želi ostajati pri zunanjem. Božja beseda hoče prodreti v notranjost, da bi ozdravila človeka iz njegovih najglobljih plasti proti zunanosti. Božja beseda pa je odvisna od tega, da človek tudi hoče, da se na njem zgodi ozdravitev. Če mu uspe, da dopusti Jezusovo zdravilno moč, potem vdre z besedo "effata" vanj kos neba v njegovo resničnost.

Jezusov pogled v nebo jasno pokaže, od kod črpa moč in spodbudo. Še danes nas obred "effata" znotraj krstnega obreda spominja na to, kako nujno je za nas vse, da nas odpre Božja pomoč in da tako dobimo dostop do zakritih izvirov in da dospemo do svojega zdravečega in svetega centra, kjer nam nihče ne more zadajati bolečin in ran.

Nekoliko nas preseneča Jezusova prepoved, da bi mož o svoji ozdravitvi pripovedoval drugim. Morda nas hoče navesti na to, da čudežnih izkušenj ni mogoče doseči samo z besedami. Lahko pa omogočimo druge podobne izkušnje. Jezus ne želi oznanjevanja z besedami, temveč v posnemanju dejanj. Kdor je na samem sebi izkusil Boga kot tistega, ki zdravi, ki vse dela novo, tega muči, da bi na podoben način sam ravnal z drugimi ljudmi. Ljudi lahko spodbudimo, da se ozrejo v svojo notranjost in nam o tem pripovedujejo. Vsak posameznik med nami ima besede, ki jih samo on ali ona lahko izreče in sicer nihče, in če jih ne pove, potem manjka na našem svetu kaka bistvena misel.

Ob dnevih, ko jasno čutimo življenjsko breme, nam je lahko kak razumevajoč človek v oporo, če ravna z nami obzirno in nam izreče to ali ono osvobajajočo besedo. Če smo že doživeli, kako so se ob ljubeznivem dotiku in naklonjenosti razrešili krči, žalost in jeza, potem bomo ta dar radi izročali tudi drugim, prav tako, kakor to najbolj potrebujejo.